

her for dig gør Bod, fordi han engang lyttede til Menneskenes daarlige Tale og troede at gøre godt mod dine Lige ved at ville berøve dem deres eneste Eje: Fattigdommen, Sjælens Frigjorthed, Evighedens Afglans her paa Jorden, som der staar skrevet. Forstaar du mig nu, saa vil du have Medynk med mig. — Og saa byder jeg dig da for tredje Gang: Guds Fred! Gaa ind i dit Hus, Trine, og lov Herren! Men glem heller ikke at bede for dem, der ikke er saa lykkelige at have faaet Plads ved Himmeriges Porttærskel! Bed for mig!”

Han rakte hende Haanden.

Et skadefro Smil spillede om hendes tykke Læber.

Han er gal, tænkte hun.

Dog var der noget i hans Væsen, i hans Øjnes milde Blik, i denne bedende fremstrakte Haand, som hun i Længden ikke modstod.

„Vil du ikke give mig din Haand?” sagde han.

Tøvende, halvt modstræbende, gav hun ham tilsidst sin grove Næve.

IX

Den Vej, Emanuel fulgte, var efterhaanden svunden ind til et Par dybe Hjulspor, to gulhvide Sandstriber, der drog sig i Bugter gennem den mørke Lyng. Tilsidst hørte endog disse op. Kun en smal Fodsti førte videre gennem det tavse Øde, hvorover en enlig Lærke kvidrede med fortvivlet Kraft, som sang den sig fra sin Rædsel over Stedets Ensømhed.

Han naaede omsider sin Vandrings Maal, det store Sømærke, som knejsede deroppe paa den yderste høje Pynt, hvor Landet endte. En stejl og vildt opreven Skrænt styrtede herfra ned mod Havet og det stenede Fjordindløb.

Over Havet ser man altid langt. Men ogsaa over